

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ז קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
מקרא-key:	

בבא קמא-שור שנגח ד' וה'		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
אפוטרופסים משלמין מן העלייה, ואין משלמין כופר.	ת"ר:											◊
מאן תנא כופרא כפרה, ויתמי לאו בני כפרה נינהו?												^
ר' ישמעאל בנו של ר' יוחנן בן ברוקה היא	רב הסדא:											◊
(שמות כ"א) ונתן פדיון נפשו - דמי נזק	דתניא: [רבנן]											◊
דמי מזיק	רבי ישמעאל בנו של רבי יוחנן בן ברוקה:											◊
מאי לאו בהא קמיפלגי:												!
כופרא ממונא הוא	דרבנן סברי:											◊
כופרא כפרה	ורבי ישמעאל בנו של רבי יוחנן בן ברוקה סבר:											◊
לא, דכ"ע כופרא כפרה הוא, והכא בהא קמיפלגי:	רב פפא:											◊
בדניזק שיימינן	דרבנן סברי:											◊
בדמזיק שיימינן.	ורבי ישמעאל בנו של רבי יוחנן בן ברוקה סבר:											◊
מ"ט דרבנן?												^
נאמר שיתא למטה ונאמר שיתא למעלה, מה להלן בדניזק, אף כאן בדניזק.	[רבנן]											◊
ונתן פדיון נפשו כתיב.	ורבי ישמעאל בנו של רבי יוחנן בן ברוקה סבר:											◊
ורבנן?												ז
אין פדיון נפשו כתיב, מיהו כי שיימינן - בדניזק שיימינן.	[רבנן]											◊
משבח ליה רבא לר"נ בדרב אחא בר יעקב דאדם גדול הוא												◊
לכשיבא לידך הביאהו לידך.	א"ל: [רב נחמן]											◊
כי אתא לגביה, א"ל: בעי מינאי מילתא												◊
שור של שני שותפין כיצד משלמין כופר?	בעא מיניה: [דרב אחא בר יעקב]											◊
משלם האי כופר והאי כופר												!
כופר אחד אמר רחמנא ולא שני כופרין												ז
האי חצי כופר והאי חצי כופר												!
כופר שלם אמר רחמנא ולא חצי כופר?												ז
אדיתב וקא מעיין בה												◊
חייבי ערכין ממשכנין אותן, חייבי חטאות ואשמות אין ממשכנין אותן חייבי כופרין	א"ל [דרב אחא בר יעקב] תנן:											◊
מאי? כיון דכפרה הוא - כחטאות ואשם דמי, מחמר חמיר עילויה ולא בעי משכוניה, או דלמא כיון דלחבריה הוא דבעי מיתבא ליה - ממונא הוא, ולא לגבוה הוא, ולא חמיר עליה ובעי משכוניה? אי נמי, כיון דהוא לא חטא וממוניה הוא דאויק, לא חמיר מילתא עילויה ובעי משכוניה?												^
א"ל: שבקן, אסתגר בקמייתא.	א"ל: [רב נחמן]											◊
שאלו בחזקת תם ונמצא מועד - בעלים משלמין חצי נזק, ושואל משלם חצי נזק	ת"ר:											◊
הועד בבית שואל והחזירו לבעלים - בעלים משלמין חצי נזק, ושואל פטור מכלום.												◊
שאלו בחזקת תם ונמצא מועד - בעלים משלמין חצי נזק, ושואל חצי נזק.	אמר מר:											◊
ואמאי? לימא ליה: תורא שאילי, אריא לא שאילי?												ז

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום והזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ז קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-kev:	

בבא קמא-שור שנגח ד' וה'		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
הכא במאי עסקינן - שהכיר בו שהוא נגחן.	רב:											◊
ונימא ליה: תם שאילי, מועד לא שאילי.												ז
משום דא"ל: סוף סוף, אי תם הוה - פלגא נזקא בעית שלומי, השתא נמי זיל שלים פלגא נזקא.												◊
ונימא ליה: אי תם הוה משתלם מגופן												ז
משום דא"ל: סוף סוף, את לאו תורא בעית שלומי לדידי?												◊
ונימא ליה: אם תם הוה מודינא ומפטריןא ואפילו למ"ד פלגא נזקא ממונא, נימא ליה: אי תם הוא, הוה מעריקנא ליה לאגמא												◊
אלא, הכא במאי עסקינן - כגון דאקדים בי דינא ותפסיה.												◊
אי הכי, בעלים אמאי משלמים חצי נזק? נימא ליה: אתפסתיא לתוראי בידא מאן דלא מצינא לאשתעווי דינא בהדיק												ז
משום דא"ל: אי אהדרתיה ניהלך, לאו מינך הוה שקלי ליה?												◊
ונימא ליה: אי אהדרתיה ניהליה, הוה מעריקנא ליה לאגמא												ז
משום דא"ל: סוף סוף לאו מעלייה הוה משתלמי?												◊
הניחא היכא דאית ליה נכסי, היכא דלית ליה נכסי מאי איכא למימר?												ז
משום דא"ל: כי היכא דמשתעבדנא לדידך, הכי נמי משתעבדנא להאיך, מדר' נתן												◊
מנין לנושה בחבירו מנה וחבירו בחבירו, מנין שמוציאין מזה ונותנים לזה? ת"ל: (במדבר ה') ונתן לאשר אשם לו.	דתניא, רבי נתן:											■
הועד בבית שואל והחזירו לבעלים - בעלים משלמין חצי נזק, ושואל פטור מכלום.												◊
סיפא רשות משנה, רישא רשות אינה משנה												ז
תברא, מי ששנה זו לא שנה זו.	רבי יוחנן:											◊
מדרישא רשות אינה משנה, סיפא נמי רשות אינה משנה, וסיפא היינו טעמא, משום דא"ל: לאו כל כמינך דמייעת ליה לתורא.	רבה:											◊
מדסיפא רשות משנה, רישא נמי רשות משנה, ורישא היינו טעמא, משום דכל מקום שהולך - שם בעליו עליו.	רב פפא:											◊
שור האצטדין אינו חייב מיתה וכו'.												■
מהו לגבי מזבח?	איבעיא להו:											◊
כשר	רב:											◊
פסול.	שמואל:											◊
רב אמר כשר, אנוס הוא	[רב]											■
ושמואל אמר פסול, הרי נעבד בו עבירה.	[שמואל]											■
(ויקרא א') מן הבהמה - להוציא את הרובע ואת הנרבע, מן הבקר - להוציא את הנעבד, מן הצאן - להוציא את המוקצה, ומן הצאן - להוציא את הנוגה	מיתבי: [ת"ק]											◊
אם נאמר רובע, למה נאמר נוגה? ואם נאמר נוגה, למה נאמר רובע? מפני שיש ברובע שאין בנוגה, ויש בנוגה שאין ברובע, רובע - עשה בו אונס כרצון, נוגה - לא עשה בו אונס כרצון, נוגה - משלם כופר, רובע - אינו משלם את הכופר, לפיכך הוצרך לומר רובע והוצרך לומר נוגה	רבי שמעון:											◊
רובע - עשה בו אונס כרצון, נוגה - לא עשה בו אונס כרצון	קתני מיהת:											◊
למאי הלכתא? לאו לקרבן												ז
לא, לקטלא.												◊

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-</p>
מקרא- <u>key</u> :	

בבא קמא-שור שנגח ד' וה'		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
הכי נמי מסתברא, דאי אמרת לקרבן, נוגח לא עשה בו אונס כרצון, לא אונס דידיה כתיב ולא רצון דידיה כתיב אלא לאו לקטלא.												
נוגח - משלם את הכופר, רובע - אינו משלם את הכופר.	אמר מר:											
ה"ד?												
אילימא דרבעה וקטלה												
מה לי קטלה בקרנא מה לי קטלה ברביעה												
ואלא דרבעה ולא קטלה												
האי דלא משלם כופר - משום דלא קטלה הוא												
לעולם דרבעה ולא קטלה, דאתויה לבי דינא וקטלוה, מהו דתימא כמאן דקטלה דמי, קמ"ל.	אביי:											
לעולם דרבעה וקטלה, ודקא קשיא לך: מה לי קטלה בקרנים מה לי קטלה ברביעה קרן כוונתו להזיק, האי כוונתו להנאת עצמו הוא.	רבא:											
במאי פליגי?												
ברגל שדרסה על גבי תינוק בחצר הניזוק:												
לאביי - משלם כופר	[אביי]											
לרבא - לא משלם כופר.	[רבא]											
שור האי צטדין אינו חייב מיתה, וכשר לגבי מזבח, מפני שהוא כמעושה.	תניא כוותיה דרב:											
שור שנגח את האדם ומת, מועד - משלם כופר, ותם - פטור מן הכופר, וזהו חייבין מיתה וכן בבן, וכן בבת.												
נגח עבד או אמה - נותן שלשים סלעים, בין שהוא יפה מאה מנה, ובין שאינו יפה אלא דינר אחד.												
וכי מאחר דמתם קטלינן ליה, - מועד היכי משכחת לה?												
הכא במאי עסקינן - כגון שאמדוהו לשלשה בני אדם.	רבה:											
אומדנא לאו כלום הוא, אלא הכא במאי עסקינן - כגון שסיכן לשלשה בני אדם.	רב אשי:											
כגון שהרג שלשה בהמות.	רב זביד:											
ומועד לבהמה הוי מועד לאדם?												
כגון שהרג שלשה עובדי כוכבים.	אלא אמר רב שימי:											
ומועד לעובדי כוכבים הוי מועד לישראל?												
כגון שהרג שלשה בני אדם טרפה.	אלא אמר רשב"ל:											
ומועד לטרפה הוי מועד לשלם?												
דקטל וערק לאגמא, דקטל וערק לאגמא.	אלא אמר רב פפא:											
כגון שהוזמו זוממי זוממין.	רב אחא בריה דרב איקא											
הניחא אי ליעודי תורא בעינן - שפיר, אלא אי ליעודי גברא בעינן, מימר אמר ליה: לא הוה ידענא												
כגון דאמרי: כל אימת דקטיל תוריה, גביה הוה קאי.												
במכירין את בעל השור ואין מכירין את השור.	רבינא:											
מאי ה"ל למעבד?												
משום דאמרי ליה: תורא נגחנא אית לך בבקרך, איבעי לך נטורי כולי בקרך.												
וזהו חייבין מיתה כו'.												

<p>disputants-חולקים- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- מובאה של פסקה קודמת- מעשה-story</p>	<p>statement-מימרא- קושיא-challenge- שאלה-question- תירוץ-answer! ראיה-proof-</p>
<p>מקרא-key:</p>	

בבא קמא-שור שנגח ד' וה'		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
ממשמע שנאמר (שמות כ"א) סקל יסקל השור, איני יודע שנבילה היא ונבילה אסורה באכילה? מה ת"ל לא יאכל את בשרו? מגיד לך הכתוב, שאם שחטו לאחר שנגמר דינו - אסור באכילה.	ת"ר:											◊
אין לי אלא באכילה, בהנאה מנין?											^	◊
ת"ל: (שמות כ"א) ובעל השור נקי.											!	◊
מאי משמע?											ז	
כאדם שאומר להבירו יצא איש פלוני נקי מנכסיו ואין לו בהם הנאה של כלום.	שמעון בן זומא:										!	◊
וממאי דלא יאכל את בשרו, להיכא דשחטו אחר שנגמר דינו שאסור באכילה? אימא: דהיכא דשחטו לאחר שנגמר דינו שרי באכילה הוא, והאי לא יאכל את בשרו, להיכא דסקליה מסקל דאסור בהנאה הוא כדר' אבהו											ז	◊
כל מקום שנאמר לא יאכל לא תאכל לא תאכלו, אחד איסור אכילה ואחד איסור הנאה במשמע, עד שיפרט לך הכתוב כדרך שפרט לך בנבילה: לגר בנתינה, ולעובד כוכבים במכירה,	דאמר רבי אבהו אמר ר' אלעזר:										ז	◊
הני מילי היכא דנפיק ליה איסור אכילה ואיסור הנאה מקרא מלא יאכל, אבל הכא דאיסור אכילה מסקל יסקל נפקא, אי סלקא דעתך האי לא יאכל את בשרו איסור הנאה הוא, נכתוב רחמנא לא ינהג, אי נמי לא יאכל, את בשרו למה לילי? דאף על גב דעבדיה כעין בשר, דשחטיה - אסור.	אמר:										!	◊
אימא: הני מילי היכא דבדק צור ושחט בו, דעבדיה כעין סקילה, אבל היכא דשחטיה בסכין לא	מתקיף לה מר זוטרא:										ז	◊
אטו סכין כתיב באורייתא?	אמר:										!	
השוחט במגל יד, בצור, ובקנה - שחיטתו כשירה.	והתנן:										!	◊
והשתא דנפקא ליה איסור אכילה ואיסור הנאה מלא יאכל את בשרו, בעל השור נקי למה לילי?											ז	◊
להנאת עורו, דסלקא דעתך אימא בשרו הוא דאסור בהנאה, אבל עורו נשתרי בהנאה, קמשמע לן בעל השור נקי.											!	◊
ולהנך תנאי דמפקי ליה להאי בעל השור נקי לדרשה אחרינא, [כדבעינן למימר קמן], הנאת עורו מנא להו?											ז	◊
נפקא להו מאת בשרו - את הטפל לבשרו, מאי ניהו? עורו.	[הנך תנאי]										!	◊
והאי תנא											ז	◊
את לא דריש	[האי תנא]										!	◊
היה דורש כל אתין שבתורה, כיון שהגיע (דברים ו') לאת ה' אלהיך תירא פירש ואמרי לה נחמיה העמסוני:	כדתנאי: שמעון העמסוני, ואמרי לה נחמיה העמסוני:										!	◊
רבי, כל אתין שדרשת מה תהא עליהן?	אמרו לו תלמידיו:										ז	◊
כשם שקבלתי שכר על הדרישה, כך קבלתי שכר על הפרישה	אמר להם: [שמעון העמסוני/נחמיה העמסוני]										!	◊
עד שבא ר' עקיבא ולימד, את ה' אלהיך תירא - לרבות תלמידי חכמים.	[רבי עקיבא]										■	◊
ובעל השור נקי - רבי אליעזר אומר: נקי מחצי כופר	ת"ר: [רבי אליעזר]										■	◊
והלא הוא עצמו אין משתלם אלא מגופו, הביאהו לבית דין וישלם לך	אמר לו ר' עקיבא:										ז	◊
כך אני בעיניך, שדיני בזה שחייב מיתה? אין דיני אלא כשהמית את האדם על פי עד אחד או על פי בעלים.	אמר לו רבי אליעזר:										!	◊
על פי בעלים, מודה בקנס הוא											ז	◊
כופרא כפרה.	קסבר: [רבי אליעזר]										!	◊
עקיבא, כך אני בעיניך, שדיני בזה שחייב מיתה? אין דיני אלא במתכוון להרוג את הבהמה והרג את האדם, למצרי - והרג ישראל, לנפלים - והרג בן קיימא.	תנאי אידך, אמר לו רבי אליעזר:										!	◊
הי אמר ליה ברישא?											^	◊

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום והזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

בבא קמא-שור שנגח ד' וה'		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	א
מתכוון אמר ליה ברישא	רב כהנא משמיה דרבא:												מא:
המית אמר ליה ברישא.	רב טביומי משמיה דרבא:												מא:
מתכוון אמר ליה ברישא, משל לצייד ששולה דגים מן הים, משכח רברבי שקיל, זוטרי שקיל	רב כהנא משמיה דרבא:												מא:
המית אמר ליה ברישא, משל לצייד ששולה דגים מן הים, משכח זוטרי שקיל, משכח רברבי, שדי זוטרי ושקיל רברבי.	רב טביומי משמיה דרבא:												מב.
(שמות כ"א) בעל השור נקי - רבי יוסי הגלילי אומר: נקי מדמי ולדות	תניא אידך: [רבי יוסי הגלילי]												מב.
הרי הוא אומר: (שמות כ"א) כי ינצו אנשים, אנשים - ולא שוורים.	אמר לו ר"ע:												מב.
שפיר קאמר ר"ע													מב.
איצטריך, ס"ד אמינא: אנשים - ולא שוורים הדומין לאנשים, מה אנשים מועדין אף שוורים מועדין, הא תם מיחייב, כתב רחמנא בעל השור נקי דפטור.	רב עולא בריה דרב אידי:												מב.
יציבא בארעא וגירא בשמי שמיא?	רבא:												מב.
איצטריך, ס"ד אמינא: אנשים - ולא שוורים הדומין לאנשים, מה אנשים מועדין אף שוורים מועדין, וק"ו לתמן דפטירי, הדר כתב רחמנא בעל השור נקי - תם פטור, ומועד חייב.	אלא אמר רבא:												מב.
אלא מעתה, גבי בושת נמי נימא הכי: אנשים - ולא שוורים הדומין לאנשים, מה אנשים מועדין אף שוורים מועדין, וקל וחומר לתמן דפטירי, הדר כתב רחמנא בעל השור נקי - תם פטור, ומועד חייב	א"ל אביי:												מב.
וכ"ת ה"נ													מב.
אי הכי, ליתני: בעל השור נקי - רבי יוסי הגלילי אומר: פטור מדמי ולדות ומבושת													מב.
אנשים - אין אסון באשה יענשו, יש אסון באשה לא יענשו, ולא שוורים - דאע"ג דיש אסון יענשו, הדר כתב רחמנא בעל השור נקי דפטור.	אלא, אביי ורבא דאמרי תרויהו:												מב.
אטו באסון תליא מילתא? ככוונה תליא מילתא	מתקיף לה רב אדא בר אהבה:												מב.
אנשים - כי נתכוננו זה לזה אע"ג שיש אסון באשה יענשו, כי נתכוננו לאשה עצמה לא יענשו, ולא שוורים - דאפילו נתכוננו לאשה עצמה יענשו, כתב רחמנא בעל השור נקי דפטירי.	אלא אמר רב אדא בר אהבה:												מב.
וכן כי אתא רב הגי מדרומא, אתא ואייתי מתניתא בידיה כוותיה דרב אדא בר אהבה.	[רב הגי מדרומא]												מב.
בעל השור נקי - ר"ע אומר: נקי מדמי עבד.	תניא אידך: [רבי עקיבא]												מב.
ונימא רבי עקיבא לנפשיה: והלא עצמו אין משתלם אלא מגופו, הביאהו לבית דין וישלם לך													מב:
כשקדם בעליו ושחטו, מהו דתימא לישתלם מיניה, קמ"ל, הואיל ובר קטלא הוא, אע"ג דשחטיה לא לישתלם מיניה.	רב שמואל בר רב יצחק:												מב:
אי הכי, לרבי אליעזר נמי כשקדם ושחטן													מב:
ה"נ, וסבר: דלמא אית ליה טעמא אחרינא דעדיף מהאי ונימא ליה.													מב:
ורבי אליעזר נמי לישני ליה: שקדם ושחטן													מב:
התם הוא דנתכוון להרוג את הבהמה והרג את האדם, דשור לאו בר קטלא הוא כלל, דס"ד אמינא ניחייב, אצטריך קרא למעוטי, אבל הכא דמעיקרא בר קטלא הוה, לא צריך קרא אע"ג דשחטיה.	אמר לך: [רבי אליעזר]												מב:
ולר"ע נמי ודאי הכי הוה													מב:
סלקא דעתך אמינא, הואיל ואמר ר"ע: אף תם שחבל באדם משלם במותר נזק שלם, משתלם נמי [דמי עבד] מעלייה, כתב רחמנא בעל השור נקי.	אלא אמר רב אסי: האי מילתא מפי דגברא רבה שמיע לי, ומנו? רבי יוסי ברבי חנינא:												מב:
והא תבריה ר"ע לגזיזיה	רבי זירא לרב אסי:												מב:
יכול ישלם מן העלייה? ת"ל: (שמות כ"א) כמשפט הזה יעשה לו, מגופו משלם, ואינו משלם מן העלייה	דתניא, ר"ע:												מב:

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום והזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment Oמעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ז קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-kev:	

בבא קמא-שור שנגח ד' וה'		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
אצטריך, ס"ד אמינא, הואיל ומחמיני בעבד יותר מבן חורין, שכן חורין יפה סלע נותן סלע, שלשים - נותן שלשים, ועבד יפה סלע נותן שלשים, משתלם נמי דמי עבד מן העלייה, כתב רחמנא (שמות כ"א) בעל השור נקי.	אלא אמר רבא:											◊	מב:
בעל השור נקי - ר"ע אומר: נקי מדמי עבד	תניא כותיה דרבא: [ר"ע]											■	מב:
והלא דין הוא: והואיל וחייב בעבד וחייב בבן חורין, מה כשהייב בבן חורין - חלקת בו בין תם למועד, אף כשהייב בעבד - נחלק בו בין תם למועד ועוד ק"ו: ומה בן חורין שנותן כל שוויו - חלקת בו בין תם למועד, עבד שאינו נותן אלא שלשים - אינו דין שנחלוק בו בין תם למועד												ז	מב:
לא, מחמיני בעבד יותר מבן חורין, שכן חורין יפה סלע נותן סלע, שלשים - נותן שלשים, ועבד יפה סלע נותן שלשים, יכול יהא חייב? ת"ל: בעל השור נקי, נקי מדמי עבד.												!	מב:
(שמות כ"א) והמית איש או אשה - אמר ר"ע: וכי מה בא זה ללמדנו? אם לחייב על האשה כאיש, הרי כבר נאמר: (שמות כ"א) כי יגח שור את איש או את אשה אלא להקיש אשה לאיש, מה איש - נוקיו ליורשיו, אף אשה - נוקיה ליורשיה.	תנו רבנן: [רבי עקיבא]											◊	מב:
וסבר ר"ע: לא ירית לה בעל?												ז	מב:
(במדבר כ"ז) וירש אותה - מכאן שהבעל יורש את אשתו, דברי ר"ע	והתניא: [רבי עקיבא]											◊	מב:
לא אמר אלא בכופר, הואיל ואין משתלם אלא לאחר מיתה, והוה ליה ראוי, ואין הבעל נוטל בראוי כבמוחזק. מאי טעמא? אמר קרא: (שמות כ"א) והמית איש או אשה השור יסקל וגם בעליו יומת, אם כופר יושט עליו.	ריש לקיש:											!	מב:
ובנוקין לא אמר ר"ע?												ז	מב:
הכה את האשה ויצאו ילדיה - נותן נזק וצער לאשה ודמי ולדות לבעל, אין הבעל - נותן ליורשיו, אין האשה - נותנת ליורשיה, היתה שפחה ונשתחררה, או גירות - זכה	והתניא:											◊	מב:
בגרופה.	רבה:											!	מב:
בגרופה.	וכן אמר רב נחמן:											!	מב:
גרושה נמי תיפלוג בדמי ולדות	אמרי:											ז	מב:
התורה זכתה דמי ולדות לבעל אפילו בא עליה בזנות מאי טעמא? אמר קרא: (שמות כ"א) כאשר ישית עליו בעל האשה.	רב פפא:											!	מב:
ונוקמה לרבה - כגון שגבו מעות, ולר"נ - כגון שגבו קרקע												ז	מב:
גבו קרקע - יש לו, גבו מעות - אין לו	דאמר רבה:											◊	מב:
גבו מעות - יש לו, גבו קרקע - אין לו	רב נחמן:											◊	מב:
הני מילי לבני מערבא אליבא דרבנן, כי קאמרי הכא - כרבי.	אמרי:											!	מב:
שור שהמית את העבד שלא בכוונה - פטור משלשים שקלים, שנאמר: (שמות כ"א) כסף שלשים שקלים יתן לאדוניו והשור יסקל, כל זמן שהשור בסקילה - הבעלים משלמין שלשים שקלים, אין השור בסקילה - אין הבעלים משלמין שלשים שקלים.	ר"ש בן לקיש:											◊	מב:
שור שהמית בן חורין שלא בכוונה - פטור מכופר, שנאמר: (שמות כ"א) השור יסקל וגם בעליו יומת, אם כופר יושט עליו, כל זמן שהשור בסקילה - בעלים משלמין כופר, אין השור בסקילה - אין בעלים משלמין כופר.	רבה:											◊	מב:
המית שורי את פלוני או שורו של פלוני - ה"ז משלם ע"פ עצמו	איתיביה אביי:											ז	מב:
מאי לאו כופר												ז	מב:
לא, דמים.												!	מב:
אי דמים, אימא סיפא:												ז	מב:
המית שורי את עבדו של פלוני - אינו משלם על פי עצמו	[סיפא]											◊	מב:
ואי דמים, אמאי לא?												ז	מב:

<p>disputants-חולקים- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מקרא- key:</p>	<p>statement- קושיא- question- תירוץ- ראיה- proof:</p>
--	--

בבא קמא-שור שנגח ד' וה'		Talmud Navigator											
ממרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
יכלנא לשנויי לך רישא דמים, וסיפא קנס, מיהו שנוייה דחיקא לא משנינא לך, אידי ואידי דמים, מיהו בן חורין דמשלם כופר ע"פ עצמו, והיכי דמי? דאי אתו סהדי ואסהידו ביה דקטל, ולא ידעי אי תם הוה אי מועד הוה, ואמר מריה דמועד הוה, דמשלם כופר על פי עצמו, היכא דליכא עדים - משלם דמים, גבי עבד שאינו משלם קנס ע"פ עצמו, והיכי דמי? דאי אתו עדים ואסהידו ביה דקטל, ולא ידעי אי תם הוה אי מועד הוה, ואמר מריה מועד הוה, לא משתלם קנס ע"פ עצמו, היכא דליכא עדים - לא משלם דמים.	אמר ליה: [רבה]											!	◇
כל שחייב בבן חורין חייב בעבד, בין בכופר בין במיתה	מתיב רב שמואל בר רב יצחק:											!	◇
כופר בעבד מי איכא?												!	◇
אלא לאו דמים												!	◇
הכי קתני: כל שחייב בבן חורין בכוונה על פי עדים כופר - חייב בעבד קנס, וכל שחייב בבן חורין שלא בכוונה ע"פ עדים דמים - חייב בעבד שלא בכוונה על פי עדים דמים.	איכא דאמרי: הוא מותיב לה והוא מפרק לה, איכא דאמרי: אמר ליה רבה:											!	◇
אי הכי, אשו שלא בכוונה ע"פ עדים נשלם דמים	א"ל רבא:											!	◇
ומנא ליה לרבא דלא משלם?												!	◇
היה גדי כפות לו ועבד סמוך לו ונשרף עמו - חייב, עבד כפות לו וגדי סמוך לו ונשרף עמו - פטור	אילימא מדתנן:											!	◇
כגון שהצית בגופו של עבד, דקם ליה בדרכה מיניה	האמר ריש לקיש:											!	◇
חומר באש מבבור, שהאש מועדת לאכול בין דבר הראוי לה בין דבר שאין ראוי לה, מה שאין כן בבור	ואלא מהא דתניא:											!	◇
ואילו שהאש משלמת שלא בכוונה דמים מה שאין כן בבור לא קתני												!	◇
דלמא תנא ושייר												!	◇
אשו שלא בכוונה, מי משלם דמים או לא? מי אמרינן, גבי שור הוה דבכוונה משלם כופר, שלא בכוונה משלם דמים, אבל אשו דבכוונה לא משלם כופר, שלא בכוונה נמי לא משלם דמים, או דלמא כיון דגבי שורו שלא בכוונה אע"ג דליכא כופר משלם דמים, גבי אשו נמי אע"ג דבכוונה לא משלם כופר, שלא בכוונה מיהת משלם דמים?	אלא, רבא גופיה אבעויי מבעיא ליה:											!	◇
ולא ידעינן, תיקו.												!	◇
כופר, מה ת"ל (שמות כ"א) אם כופר? לרבות כופר שלא בכוונה ככופר בכוונה.	כי אתא רב דימי א"ר יוחנן:											!	◇
אלא מעתה, עבד נמי, מה ת"ל (שמות כ"א) אם עבד? לרבות עבד שלא בכוונה כעבד בכוונה	א"ל אביי:											!	◇
וכי תימא הכי נמי												!	◇
ושור שהמית את העבד שלא בכוונה - פטור משלשים שקלים	האמר ריש לקיש:											!	◇
גברא אגברא קא רמית?	א"ל: [רב דימי]											!	◇
עבד, מה תלמוד לומר אם עבד? לרבות עבד שלא בכוונה כעבד בכוונה.	כי אתא רבין א"ר יוחנן:											!	◇
ולריש לקיש נמי נימא: מדעבד אם עבד לא דריש, כופר אם כופר נמי לא דריש												!	◇
לא, עבד אם עבד לא דריש, כופר אם כופר דריש.	אמרי:											!	◇
ומאי שנא?												!	◇
עבד אם עבד לא כתיב במקום תשלומין, כופר אם כופר כתיב במקום תשלומין.												!	◇
וכן בבן או בכת.												!	◇
(שמות כ"א) או בן יגח או בת - יגח - לחייב על הקטנים כגדולים.	ת"ר:											!	◇
והלא דין הוא: והואיל וחייב אדם באדם וחייב שור באדם, מה כשחייב אדם באדם - לא שנא בין קטנים לגדולים, אף כשחייב שור באדם - לא תחלוך בו בין קטנים לגדולים												!	◇
ועוד, קל וחומר הוא: ומה אדם באדם שלא עשה בו קטנים כגדולים - חייב בו על הקטנים כגדולים, שור באדם שעשה בו קטנים כגדולים - אינו דין שחייב על הקטנים כגדולים												!	◇

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-</p>
מקרא- key:	

בבא קמא-שור שנגח ד' וה'		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
לא, אם אמרת אדם באדם שכן חייב בארבעה דברים, תאמר בשור שאינו חייב בד' דברים? ת"ל: (שמות כ"א) או בן יגח או בת יגח, לחייב על הקטנים כגדולים.												◇	מד.
ואין לי אלא במועדיו, בתם מנין?												◇	מד.
דין הוא: הואיל וחייב באיש ואשה וחייב בבן ובת, מה כשחייב באיש ואשה - לא חלקת בו בין תם למועד, אף כשחייב בבן ובת - לא תחלוק בו בין תם למועד?												◇	מד.
ועוד, קל וחומר: מה איש ואשה שכן הורע כחם בנזקין - לא חלקת בו בין תם למועד, בן ובת שיפה כחם בנזקין - אינו דין שלא תחלוק בהן בין תם למועד?												◇	מד.
אמרת? וכי דנין קל מהמור להחמיר (עליו? אם החמיר במועד החמור, תחמיר בתם הקל? ועוד), אם אמרת באיש ואשה שכן חייבין במצות, תאמר בבן ובת שפטורין מן המצות?												◇	מד.
ת"ל: או בן יגח או בת יגח, נגיחה בתם נגיחה במועד, נגיחה למיתה נגיחה לנזקין.												◇	מד.
שור שהיה מתחכך בכותל ונפל על האדם, נתכוין להרוג את הבהמה והרג את האדם, לכנעני והרג בן ישראל, לנפלים והרג בן קיימא - פטור.												■	מד.
פטור ממיתה וחייב בכופר	שמואל:											◇	מד.
פטור מזה ומזה.	רב:											◇	מד.
ואמאי? הא תם הוא?												◇	מד.
במועד ליפול על בני אדם בבורות	כדאמר רב:											◇	מד.
הכא נמי במועד להתחכך על בני אדם בכתלים.												◇	מד.
אי הכי, בר קטלא הוא?												◇	מד.
בשלמא התם דחזא ירוקא ונפל, אלא הכא מאי איכא למימר?												◇	מד.
הכא נמי במתחכך בכותל להנאתו.												◇	מד.
ומנא ידעינן?												◇	מד.
דבתר דנפל קא מתחכך ביה.												◇	מד.
ואכתי צרורות נינהו												◇	מד:
דקאזיל מיניה מיניה.	רב מרי בריה דרב כהנא:											◇	מד:
תניא כוותיה דשמואל ותיובתא דרב:												■	מד:
יש חייב במיתה ובכופר, ויש חייב בכופר ופטור ממיתה, ויש חייב במיתה ופטור מן הכופר, ויש פטור מזה ומזה.	[תניא]											■	מד:
הא כיצד? מועד בכונה - חייב במיתה ובכופר, מועד שלא בכונה - חייב בכופר ופטור ממיתה, תם בכונה - חייב במיתה ופטור מכופר, תם שלא בכונה - פטור מזה ומזה.												■	מד:
והנזקין שלא בכונה - ר' יהודה מחייב	[רבי יהודה]											◇	מד:
פטור.	רבי שמעון:											◇	מד:
מאי טעמא דרבי יהודה?												◇	מד:
ילף מכופרו, מה כופרו שלא בכונה חייב, אף הנזקין נמי שלא בכונה חייב	[רבי יהודה]											◇	מד:
ילף מקטליה דשור, מה קטליה שלא בכונה פטור, אף נזקין שלא בכונה פטור.	ורבי שמעון:											◇	מד:
ור' יהודה נמי נילף מקטליה												◇	מד:
דנין תשלומין מתשלומין, ואין דנין תשלומין ממיתה.	[רבי יהודה]											◇	מד:
ור' שמעון נמי נילף מכופרין												◇	מד:
דנין חיוביה דשור מהיוביה דשור, לאפוקי כופר דחיוביה דבעלים הוא.	[רבי שמעון]											◇	מד:

<p>disputants-חולקים- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת- O מעשה-story</p>	<p>statement-מימרא- קושיא-challenge- שאלה-question- תירוץ-answer! ראיה-proof-</p>
<p>מקרא-key:</p>	

בבא קמא-שור שנגח ד' וה'		Talmud Navigator													
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ			
נתכוין להרוג את הבהמה והרג את האדם וכו' - פטור.												■	מד:		
הא נתכוין להרוג את זה והרג את זה - חייב												◇	מד:		
מתניתין דלא כר' שמעון												◇	מד:		
אפילו נתכוין להרוג את זה והרג את זה - פטור.	דתניא, רבי שמעון:											◇	מד:		
מ"ט דרבי שמעון?												^	מד:		
דאמר קרא: (שמות כ"א) השור יסקל וגם בעליו יומת, כמיתת בעלים כך מיתת השור, מה בעלים עד דמיכוין ליה, אף שור נמי עד דמיכוין ליה.												!	◇	מד:	
ובעלים גופייהו מנלן?												ז	◇	מד:	
דאמר קרא: (דברים י"ט) וארב לו וקם עליו, עד שיתכוין לו.												!	◇	מד:	
ורבנן, האי וארב לו מאי עבדי ליה?												ז	◇	מד:	
פרט לזורק אבן לגו.	אמרי דבי רבי ינאי:											!	◇	מד:	
היכי דמי?												^	מד:		
אילימא דאיכא תשעה כנענים ואחד ישראל ביניהם												!	מד:		
תיפוק ליה דרובא כנענים - נינהו												ז	מד:		
אי נמי פלגא ופלגא												!	מד:		
ספק נפשות להקל												ז	מד:		
לא צריכא, דאיכא תשעה ישראלים ואחד כנעני, דאע"ג דרובא ישראלים נינהו, כיון דאיכא חדא כנעני בינייהו הוי ליה קבוע, וכל קבוע כמחצה על מחצה דמי, וספק נפשות להקל.												!	◇	מד:	
שור האשה, ושור היתומים, שור האפוטרופוס, שור המדבר, שור ההקדש, שור הגר שמת ואין לו יורשין הרי אלו חייבין מיתה	[ת"ק]											◆	■	מד:	
שור המדבר, שור ההקדש, שור הגר שמת - פטורין מן המיתה, לפי שאין להם בעלים.	רבי יהודה:											◆	■	מד:	
שור שור שבעה - להביא שור האשה, שור היתומים, שור האפוטרופוס, שור המדבר, שור ההקדש, שור הגר שמת ואין לו יורשין	ת"ר: [ת"ק]											◆	■	◇	מד:
שור המדבר, שור ההקדש, שור הגר שמת ואין לו יורשין - פטורין מן המיתה, לפי שאין להם בעלים.	רבי יהודה:											◆	■	◇	מד:
פותר היה רבי יהודה אפילו נגח ולבסוף הקדיש, נגח ולבסוף הפקיר.	רב הונא:											■		מד:	
ממאי?												ז		מד:	
מדקתני תרתי: שור המדבר, ושור הגר שמת ואין לו יורשין, שור הגר שמת מאי ניהו? דכיון דאין לו יורשין הוה ליה שור הפקר, היינו שור המדבר היינו שור הגר שמת ואין לו יורשין? אלא לאו הא קמשמע לן, דאפילו נגח ולבסוף הקדיש, נגח ולבסוף הפקיר, שמע מינה.												!	◇	מד:	
אפילו נגח ולבסוף הקדיש, נגח ולבסוף הפקיר - פטור, שנאמר: (שמות כ"א) והועד בבעליו והמית וגו', עד שתהא מיתה והעמדה בדין שוין כאחד.	תניא נמי הכי, יתר על כן אמר ר' יהודה:											■	■	מד:	
וגמר דין לא בעינן? והא השור יסקל גמר דין הוא												ז		מד:	
אלא אימא: עד שתהא מיתה והעמדה בדין וגמר דין שוין כאחד.												■		מד:	
שור שהוא יוצא ליסקל והקדישו בעליו - אינו מוקדש, שחטו - בשרו אסור ואם עד שלא נגמר דינו הקדישו בעליו - מוקדש, ואם שחטו - בשרו מותר.													■	מד:	
מסרו לשומר חנם ולשואל, לנושא שכר ולשוכר - נכנסו תחת הבעלים, מועד - משלם נזק שלם, ותם - משלם חצי נזק.													■	מד:	
שור שהמית, עד שלא נגמר דינו, מכרו - מכור, הקדישו - מוקדש, שחטו - בשרו מותר, החזירו שומר לבית בעליו - מוחזר. משנגמר דינו, מכרו - אינו מכור, הקדישו - אינו מוקדש, שחטו - בשרו אסור, החזירו שומר לבית בעליו - אינו מוחזר	תנו רבנן: [רבנן]											◆	■	◇	מד:

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ז קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

בבא קמא-שור שנגח ד' וה'		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
אף משנגמר דינו, החזירו שומר לבעליו - מוחזר.	רבי יעקב:									◆	◊	
לימא בהא קמיפלגי:										ז		
אין אומרין באיסורי הנאה הרי שלך לפניך	דרבנן סברי:								◆	■	◊	
אומרין באיסורי הנאה הרי שלך לפניך	רבי יעקב סבר:								◆	■	◊	
דכולי עלמא - אומרין באיסורי הנאה הרי שלך לפניך, דא"כ, נפלוג לענין חמץ בפסח אלא הכא בגומרין דינו של שור שלא בפניו קמיפלגי	רבה:									!	◊	
אין גומרין דינו של שור אלא בפניו, דאמר ליה: אי אהדרתיה ניהלי הוה מערקנא ליה לאגמא, השתא אתפשיתיה לתוראי בידא דלא יכילנא לאשתעווי דינא בהדיה	דרבנן סברי:								◆	■	!	◊
גומרין דינו של שור שלא בפניו, דאמר ליה: סוף סוף מיגמר הווי גמרי ליה לדינא.	רבי יעקב סבר:								◆	■	!	◊
מאי טעמא דרבנן?										^		
(שמות כ"א) השור יסקל וגם בעליו יומת, כמיתת הבעלים כך מיתת השור, מה בעלים בפניהם, אף שור בפניו.	[רבנן]									!	◊	
ור' יעקב?										ז		
בשלמא בעלים בני טענה נינהו, אלא שור בר טענתא הוא?	[רבי יעקב]									!	◊	
מסרו לשומר חנם ולשואל כו'.												■
ארבעה נכנסו תחת הבעלים, ואלו הן: שומר חנם והשואל, נושא שכר והשוכר - הרגו, תמין - נהרגין ופטורין מן הכופר, מועדין - נהרגין ומשלמין את הכופר, וחייבין להחזיר דמי שור לבעליו, חוץ משומר חנם.	תנו רבנן:											■
היכי דמי?	אמרי:											^
אי דנטריה												!
אפילו כולה נמי ליפטרן												ז
ואי דלא נטריה												!
אפילו שומר חנם נחייב												ז
הכא במאי עסקינן - דנטריה שמירה פחותה ולא נטריה שמירה מעולה, שומר חנם כלתה לו שמירתו, הנך לא כלתה שמירתו.	אמרי:											!
כמאן?	אמרי:											^
אי כרבי מאיר												!
שוכר כשומר חנם דמי	דאמר [רבי מאיר]											■
ליתני: חוץ משומר חנם והשוכר												ז
ואי כר"י												!
שוכר כנושא שכר דמי	דאמר: [רבי יהודה]											■
ניתני: חוץ משומר חנם, וכולן במועדין פטורין לענין כופר												ז
הא מני? ר"א היא	רב הונא בר חיננא:											!
אין לו שמירה אלא סכין	דאמר: [רבי אלעזר]											■
ולענין שוכר סבר לה כר"י												!
שוכר כנושא שכר דמי.	דאמר: [רבי יהודה]											■
לעולם כר' מאיר	אביי:											!

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-</p>
מקרא- <u>key</u> :	

בבא קמא-שור שנגח ד' וה'		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
שוכר כיצד משלם? ר"מ אומר: כשומר שכר ותני: [רבי מאיר]	וכדמחליף רבה בר אבוה											◇
כשומר חנם.	רבי יהודה:											◇
מסר שורו לשומר חנם, הזיק - חייב, הזוק - פטור.	רבי אלעזר:											◇
היכי דמי?												^
אי דקביל עליה שמירת נזקיו												!
אפילו הזוק נמי ליחייב												ז
ואי דלא קביל עליה שמירת נזקיו												!
אפילו הזיק נמי ליפטך												ז
לעולם שקיבל עליו שמירת נזקיו, והכא במאי עסקינן - כגון שהכיר בו שהוא נגחן, וסתמא דמילתא, דלא אזיל איהו ומזיק אחרני - קביל עליה, דאתי אחרני ומזיק ליה לדידיה - לא אסיק אדעתיה.	רבא:											!
קשרו בעליו במוסרה ונעל בפניו כראוי ויצא והזיק, אחד תם ואחד מועד - חייב, דברי ר"מ	[רבי מאיר]											◇
תם - חייב, ומועד - פטור, שנאמר: (שמות כ"א) ולא ישמרנו בעליו, ושומר הוא זה	רבי יהודה:											◇
אין לו שמירה אלא סכין.	רבי אלעזר:											◇
מאי טעמא דר"מ?												^
סתם שוורים לאו בחזקת שימור קיימי, ואמר רחמנא: תם נחייב, דניבעי ליה שמירה פחותה, הדר אמר רחמנא ולא ישמרנו גבי מועד, דנבעי ליה שמירה מעולה, ויליף נגיחה לתם נגיחה למועד	קסבר: [רבי מאיר]											!
סתם שוורים בחזקת שימור קיימי, אמר רחמנא: תם נשלם, דניבעי ליה שמירה מעולה, הדר אמר רחמנא ולא ישמרנו גבי מועד, דנבעיד ליה שמירה מעולה, הוי ריבוי אחר ריבוי, ואין ריבוי אחר ריבוי אלא למעט, מיעט הכתוב לשמירה מעולה.	רבי יהודה סבר:											◇
וכי תימא, נגיחה לתם נגיחה למועד												ז
הא מיעט רחמנא ולא ישמרנו - לזה ולא לאחר.												!
והא מיבעי ליה ללאן												ז
אם כן, נכתוב רחמנא ולא ישמור, מאי ולא ישמרנו? לזה ולא לאחר.												!
אחד תם ואחד מועד ששמרו שמירה פחותה - פטור.	תניא, ר"א בן יעקב:											◇
מאי טעמא?												^
סבר לה כר"י												!
מועד בשמירה פחותה סגי ליה	דאמר: [רבי יהודה]											◇
ויליף נגיחה לתם ונגיחה למועד.												!
לא פטר ר"י אלא צד העדאה שבו, אבל צד תמות במקומה עומדת.	רב אדא בר אהבה:											◇
מועד לקרן ימין אינו מועד לקרן שמאל.	רב:											◇
אליבא דמאן?	אמרי:											^
אי אליבא דר"מ												!
אחד תם ואחד מועד שמירה מעולה בעי	האמר: [רבי מאיר]											ז
אי אליבא דרבי יהודה												!
מאי אריא קרן שמאל? אפילו בימין נמי אית ביה צד תמות ואית ביה צד מועדת												ז
לעולם כרבי יהודה, ולא סבירא ליה דרב אדא בר אהבה, והכי קאמר: כי האי גוונא הוא דמשכחת ביה צד תמות ומועדת, אבל מועד לגמרי, לא משכחת ביה צד תמות כלל.	אמרי:											!

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story :מקרא-key	statement-מימרא ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer proof-ראיה
--	---

בבא קמא-שור שנגח ד' וה'		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
אין לו שמירה אלא סכין.	רבי אליעזר:												■
מאי טעמא דר"א? דאמר קרא: (שמות כ"א) ולא ישמרנו, שוב אין לו שמירה לזה.	רבה:												◇
אלא מעתה, דכתיב: (שמות כ"א) ולא יכסנו, נמי שוב אין לו כיסוי לזק.	א"ל אביי:												⚡
וכי תימא הכי נמי													!
כסהו כראוי, ונפל לתוכו שור או חמור ומת - פטוך	והתנן:											⚡	
היינו טעמיה דר"א	אלא אמר אביי:												■
מניין שלא יגדל אדם כלב רע בתוך ביתו, ואל יעמיד סולם רעוע בתוך ביתו? שנאמר: (דברים כ"ב) ולא תשים דמים בביתך.	כדתניא, רבי נתן:												◇
הדרך עלך שור שנגח ארבעה וחמשה.													◇

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
<p>מקרא-kev:</p>	

בבא קמא-שור שנגח את הפרה		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
שור שנגח את הפרה ונמצא עובר בבעה, ואין ידוע אם עד שלא נגחה ילדה אם משנגחה ילדה - משלם חצי נזק לפרה ורביע נזק לולד.												■	מז
וכן פרה שנגחה את השור ונמצא וולד בבעה, ואין ידוע אם עד שלא נגחה ילדה אם משנגחה ילדה - משתלם חצי נזק מן הפרה ורביע נזק מן הולד.												■	מז
זו דברי סומכוס	רב יהודה אמר שמואל:											◊	מז
ממון המוטל בספק חולקין	דאמר: [סומכוס]											◆	מז
אבל חכמים אומרים: זה כלל גדול בדין המוציא מחבירו עליו הראיה.	[חכמים]											◆	מז
למה לי למימר זה כלל גדול בדין?												⚡	מז
אצטריך, דאפילו ניזק אומר ברי ומזיק אומר שמא - המוציא מחבירו עליו הראיה.												!	מז
אי נמי, לכי הא דאתמר:												!	מז
המוכר שור לחבירו ונמצא נגחן, רב אמר: הרי זה מקח טעות	[אתמר-רב:]											◆	מז
יכול שיאמר לו לשחיטה מכרתיו לך.	שמואל:											◆	מז
אמאי? וניחוי אי גברא דזבין לרדיא, אי גברא דזבין לנכסתא												⚡	מז
לא צריכא, בגברא דזבין להא ולהא.												!	מז
וניחוי אי דמי רדיא - לרדיא, אי דמי נכסתא - לנכסתא												⚡	מז
לא צריכא, דאוקיר בישראל וקאי בדמי רדיא.												!	מז
ואי ליכא לאשתלומי מיניה, לישקליה לתורא בזווי, דאמרי אנשי: ממרי רשותך פארי אפרע	אמרי:											⚡	מז
לא צריכא, דאיכא לאשתלומי מיניה.												!	מז
הרי זה מקח טעות, זיל בתר רובא, ורובא דאינשי לרדיא הוא דזבני	רב:											◆	מז
יכול שיאמר לו לשחיטה מכרתיו לך, ולא אולינן בתר רובא, כי אולינן בתר רובא - באיסורא, אבל בממונא לא אולינן בתר רובא, אלא המוציא מחבירו עליו הראיה.	שמואל:											◆	מז
שור שנגח את הפרה ונמצא עובר בבעה, ואינו ידוע אם עד שלא נגחה ילדה אם משנגחה ילדה - משלם חצי נזק לפרה ורביע נזק לולד, דברי סומכוס	תניא נמי הכי: [סומכוס]											◆	מז
המוציא מחבירו עליו הראיה.	חכמים:											◆	מז
מניין להמוציא מחבירו - עליו הראיה? שנאמר: (שמות כד) מי בעל דברים יגש אליהם, יגיש ראיה אליהם.	רב שמואל בר נחמני:											■	מז
הא למה לי קרא? סברא הוא, דכאיב ליה כאיבא אזיל לבי אסיא	מתקיף לה רב אשי:											⚡	מז
אלא, קרא לכדר"נ אמר רבה בר אבון	[רב אשי]											■	מז
מניין שאין נזקקין אלא לתובע תחלה? שנאמר: מי בעל דברים יגש אליהם, יגיש דבריו אליהם.	דאמר רב נחמן אמר רבה בר אבון:											■	מז
פעמים שנוקקין לנתבע תחלה, והיכי דמי? דקא זילי נכסיה.	נהרדעי:											■	מז
וכן פרה שנגחה את השור וכו'.												■	מז
חצי נזק ורביע נזק? פלגא נזקא הוא דבעי שלומי, כולי נזקא נכי רבעא מאי עבידתיה?												⚡	מז
חצי נזק - אחד מארבעה בנזק, ורביע נזק - אחד משמנה בנזק.	אביי:											◆	מז
ואי פרה וולד דחד נינהו, ה"נ דמצי א"ל לבעל פרה: ממה נפשך חצי נזק הב לך?												⚡	מז
אלא, לא צריכא דפרה דחד וולד דחד.												!	מז
ואי דקדים תבעיה לבעל פרה תחלה, הכי נמי דאמר ליה לבעל פרה: פרה דיך אוזיקתן, הב לי ראיה דאית לך שותף?												⚡	מז

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p> <p>מקרא-<u>key</u>:</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-! תירוץ- proof-ראיה-</p>
---	---

בבא קמא-שור שנגח את הפרה		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
אלא, דקדים תבעיה לבעל ולד תחלה, דאמר ליה: גלית אדעתך דשותפא אית לי.												◇	מז:
אף על גב דקדים תבעיה לבעל פרה תחלה, מצי מדחי ליה, דאמר ליה: מידע ידעי דשותפא אית לי.	איכא דאמרי:											◇	מז:
אטו אחד מארבעה בנזק ואחד משמנה בנזק קתני? חצי נזק ורביע נזק קתני	רבא:										⚡		מז:
לעולם בפרה וולד דחד, והכי קאמרינן: איתה לפרה - משתלם חצי נזק מפרה, ליתא לפרה - משתלם רביע נזק מולד.	אלא אמר רבא:											◇	מז:
טעמא דלא ידעינן אי הוה ולד בהדה כי נגחה אי לא הוה, אבל אי פשיטא לן דהוה ולד בהדה כי נגחה - משתלם כוליה חצי נזק מולד												◇	מז.
רבא לטעמיה													מז.
פרה שהזיקה - גובה מולדה, מאי טעמא? גופה היא תרנגולת שהזיקה - אינו גובה מביצתה, מ"ט? פירשא בעלמא הוא.	דאמר רבא:											◇	מז.
אין שמין לפרה בפני עצמה ולולד בפני עצמו, אלא שמין לולד על גב פרה, שאם אי אתה אומר כן, נמצא אתה מכחיש את המזיק וכן אתה מוצא בקוטע יד עבדו של חבירו, וכן אתה מוצא במזיק שדה של חבירו.	ואמר רבא:											◇	מז.
ואי דינא הוא, ליכחוש מזיק	רב אחא בריה דרבא לרב אשי:											◇	מז.
משום דאמר ליה: פרה מעברתא אזיקתך, פרה מעברתא שיימנא לך.												◇	מז.
פשיטא, פרה דחד וולד דחד - פיטמא לבעל פרה, נפחא מאי?												◇	מז.
לבעל פרה	רב פפא:											◇	מז.
חולקין.	רב אחא בריה דרב איקא:											◇	מז.
והלכתא: חולקין.												◇	מז.